

meget tvivlsomme, og Opinionen rundt om i Landene er ikke denne Institution gunstig. Mange betragte den som en *forældet* Institution. Nu komme vi, omtrent 60 Aar efter Grundloven . . . og indføre en Institution, hvorom vi høre fra mange Sider det Raab lyde, at det komme vi bort fra efterhaanden, idet denne Institution ikke har vist sig saa praktisk til at sikre Retfærdighedens Haandhævelse, som man oprindelig, i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, eller henved Midten af det tænkte sig. Mange fremmede ville forundre sig over, at *vi nu* indføre denne Institution. Men Standpunktet for Udvalget har været det, at Grundloven kræver Nævninger. . . . Nu er det et Standpunkt, som jeg oftere har hævdet her i Salen, at Lovgivningsfaktorerne godt kunne blive enige om at lade en saadan Løfteparagraf hvile — den her omhandlede Paragraf har jo i Kraft heraf hvilet i en Aarrække —, men naar det Tidspunkt kommer, at den fra nogen af Lovgivningsfaktorerens Side kræves opfyldt, saa er ingen af de andre berettiget til at gaa derimod. Saaledes foreligger Situationen nu. Der er efter alt, hvad der foreligger, ikke Tvivl om, at den anden Afdeling af Rigsdagen, Folketinget, kræver den her omhandlede Løfteparagraf opfyldt, og den højtærede Justitsminister har ved Lovforslagets Forelæggelse sagt, at uden Nævningers Indførelse vilde han ikke kunne modtage dette Lovforslag. Dermed forekommer Sagen os at være afgjort

Landstingsudvalget i sin Helhed — og derefter Landstinget — gik endvidere ind paa en stor Mængde af de Forandringer af Enkeltheder i de tidligere Forslag, som gøres ved Lovforslaget. Saaledes tiltraadtes, at Sigtede skal kunne tage sin Tilstaaelse tilbage, at Sag om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. v. anlægges som kriminel Sag og at vedkommende faar Erstatning, naar der ikke er særlig Grund til, at han er uskyldig, endvidere at der fremtidig, ligesom nu, gives Autorisation til Dommerfuldmægtige, antagne af Dommeren, saaledes at disse Fuldmægtige ikke skulle være udelukkede fra samtidig at drive privat Erhverv ved Ydelse af retskyndig Bistand, at Maksimums-Grænsen for, hvilke Sager der skal være Underrets-Sager, sættes ned fra 400 Kr. til 300 Kr., at der nedsættes et Udvalg til at drøfte og gøre Indstilling om Forandringer i Loven om Rettens Pleje.

Endelig stillede det samlede Udvalg en lang Række, af Ministeren accepterede og af Landstinget vedtagne Ændringsforslag til Forandring af Enkeltheder i Lovforslaget. Blandt disse Ændringer nævnes her følgende:

I første Bog:

1) Benævnelsen »Justitiarius« afløses af »Formand«. 2) I Højesterets og Landsretternes Afgørelser skulle henholdsvis